

Proloog

Schoonmaakster Aada Kuus van hotel Copperhill Mountain Lodge in Åre staat in de badkamer van kamer 633. Ze heeft net twee badlakens opgehangen als ze een geluid hoort uit de aangrenzende Zilveren Suite.

Hoorde ze iemand kreunen?

Van angst?

Het is al na middernacht. Ze wilde eigenlijk net naar huis gaan toen ze bedacht dat kamer 633, die grenst aan de Zilveren Suite, nog nieuwe handdoeken moest krijgen. Dat moest ze regelen voordat ze naar huis ging, omdat de gasten morgenochtend vroeg zouden inchecken.

Verstijfd kijkt ze naar de badkamermuur die de kamer scheidt van de omvangrijke suite.

Er klinkt een kreet van een vrouw, luid en wanhopig. Daarna hoort ze gevloek van een zware stem gevolgd door een gedempte dreun, alsof er een lamp omtuimelt en op de vloer valt.

Wat gebeurt daar?

Als er gekerm klinkt, reageert Aada instinctief. Ze is bevangen door angst, net als vroeger wanneer haar stiefvader in een dronken bui haar moeder tot bloedens toe met zijn vuisten bewerkte.

Ze is weer even een meisje van zeven.

De angst giert door haar lijf en verandert haar bloed in ijs.

In de spiegel boven de wastafel ziet ze haar eigen doodsbanne blik. Hoewel het stil geworden is, is ze nog steeds op haar hoede. Ze heeft haar schouders opgetrokken en haar lijf is ineengekrompen. Al haar zenuwen staan strakgespannen.

Haperend en met open mond haalt ze adem. Moet ze ernaartoe gaan en aankloppen? De receptie bellen? Alarm slaan?

Ze is helemaal in de war en krijgt haast geen lucht meer, alsof de zuurstof blijft steken in haar keel en haar tong vastkleeft aan haar gehemelte. Haar hersenen vertellen haar wat ze moet doen, maar haar lichaam wil dat ze zich verstoppt. Niemand mag weten dat je hier bent, schreeuwt een stem in haar, dan loop je zelf ook gevaar.

Ze staart net zo lang naar de tegels tot haar ogen beginnen te branden.

Ze wordt overweldigd door het gevoel dat ze hier weg moet en uiteindelijk geven haar spieren daar gehoor aan. Met trillende benen beweegt ze richting de gang en tast ze naar de zwarte deurenklink.

Dan vangt ze een glimp van hem op. Precies op het moment dat ze de kamer uit wil stappen.

Ze heeft de deur nog maar op een kiertje open, haar hand rust nog op de klink, maar ze deinst instinctief achteruit als een man de Zilveren Suite uit komt stormen met een glimmend, bloederig voorwerp in zijn hand.

Hij heeft een muts over zijn voorhoofd getrokken en draagt een zwart mondkapje, het enige wat ze van hem ziet, zijn zijn vurige ogen.

Het duurt maar een seconde, dan trekt ze in een reflex de deur dicht om zichzelf te beschermen.

Als verlamd blijft ze staan terwijl haar gedachten alle kanten op schieten. Ze is zo bang dat ze niet in staat is te bewegen. Ten slotte zakt ze op haar knieën en slaat ze haar handen voor haar gezicht in een poging de kokhalsneigingen te bedwingen, heen en weer wiegend van de shock.

Er moest iets afschuwelijks gebeurd zijn in de Zilveren Suite.

Die man zat helemaal onder het bloed.

Staat hij nog op de gang?

Zou hij nu ook de badkamer binnendringen en zich op haar storten?

Zaterdag 27 maart 2021

Het donkere, verlaten hotelgebouw doemt op tegen een achtergrond van zwart-witte dwergberken. De ramen zijn smerig en de verf bladdert af, langs de gevel ligt allerlei troep.

Het is een godverlaten plek.

Charlotte Wretlind beseft dat ze eigenlijk zou moeten terugdeinzen voor Storliens wintersporthotel. De lucht is bewolkt en het middaglicht grauw, ook al is het Pasen. Het hele complex is gehuld in troosteloze mist.

Toch is dat niet wat Charlotte ziet. Het feit dat alles er verloederd en grimmig uitziet, alsof het door de tijd is ingehaald, kan haar niet schelen. Ze ziet het hotel zoals het ooit was, in de hoogtijdagen, toen ze er als kind haar kerstvakanties doorbracht met haar familie.

Toen ze nog jong was en haar hele lijf tintelde van verwachting.

Ze herinnert zich nog de plechtige sfeer als de nachttrein uit Stockholm het station binnenrolde op 23 december, vanwaar ze met paard en wagen werden opgehaald. De gigantische kerstboom die hen in de charmante lobby opwachtte wanneer ze binnenkwamen, de glinsterende slingers aan het plafond.

Ze herinnert zich hoe het voelde om op kerstavond de imposante trap naar het restaurant op te lopen. Hoe de zoom van haar moeders fluwelen jurk bij elke stap over de treden zwierde en hoe mooi ze eruitzag met haar rode lippen en donkere, getoupeerde haar.

In Charlottes herinnering waren de kerstvieringen in Storlien nog steeds gehuld in een vleugje magie. Jarenlang had ze ervan ge-

droomd hier een nieuw luxueus wintersporthotel te laten bouwen, exact zoals haar vader het ooit bedacht had.

En nu ging het gebeuren.

Het had veel overtuigingskracht geleverd om haar zakenpartner Henry over te halen met het project in te stemmen, maar ze had ten slotte iemand gevonden die bereid was het benodigde kapitaal in te brengen. Decennialang had ze zich beziggehouden met andermans projecten binnen de financiële wereld en vastgoedsector, maar nu was het tijd om haar eigen plannen te verwezenlijken. Ze is zesenvijftig en wil iets opbouwen waardoor ze herinnerd zal worden.

Haar vader zou zo trots geweest zijn als hij het had kunnen meemaken.

Ze ziet het al voor zich: het nieuwe hoofdgebouw, de zijvleugel met de luxe spa en de panoramaramen. De oppervlakte zou verdubbelen en er zouden exclusieve suites en specialiteitenrestaurants komen die gastronomische ervaringen van het hoogste niveau boden.

Deze plek zou compleet opleven en het zou wemelen van de gasten, net zoals in haar jeugd. Wanneer haar werk gedaan was, zou het wintersporthotel van Storlien de vanzelfsprekende keus zijn voor de internationale elite: voor toeristen uit de Arabische wereld en China. Ze had al een opzet klaarliggen voor een uitgesproken marketingplan om hen hiernaartoe te lokken.

Ze glimlacht en loopt naar haar auto om terug te rijden naar Åre, ze logeert de hele paasvakantie in Copperhill Mountain Lodge en is van plan tussen de bedrijven door nog wat te skiën. De rit van Storlien naar Åre duurt maar drie kwartier.

Ze heeft zich hier zo lang op voorbereid, jaren heeft ze ervan gedroomd. Ontelbare uren van planning en overleg zaten erin. Ze had zich nu eens vleidend en dan weer dreigend opgesteld om de vergunningen rond te krijgen. Maandag heeft ze nog een laatste belangrijke afspraak met de gemeente om alles in orde te maken en dan is er om vijf uur een persconferentie.

Bengt Hedin, een wethouder van de gemeente, zou daar ook aan deelnemen, en ook Henry zou op het vliegtuig naar het noorden stappen. Charlotte fronsst haar voorhoofd. Ze moet niet vergeten

hem vanavond te bellen, ze moet zorgen dat hij in een goede bui is.

Terwijl ze achter het stuur stapt, werpt ze onwillekeurig een laatste blik op het gebouw op de helling. Was haar vader er nog maar om haar triomf mee te maken. Hij was een paar jaar geleden overleden en haar moeder zat in een verzorgingstehuis met gevorderde dementie.

Haar vader zou nooit meer trots kunnen zijn op haar grote succes, zelfs al had ze haar hele leven haar best gedaan zich voor hem te bewijzen. In elk geval keek ze ernaar uit haar plannen aan Filip te laten zien, haar geliefde zoon. Hij had beloofd om volgende week naar Åre te komen.

Ze verheugt zich erop hem te zien.

Die knappe Filip.

Ze doet dit ook voor hem. Hij is haar enige kind en sinds de scheiding van zijn vader Mats, toen Filip nog klein was, heeft ze hem in haar eentje opgevoed.

Stiekem droomt ze ervan dat ze ooit samen zullen werken en dat hij haar levenswerk zal voortzetten. Hoewel ze vaak onenigheid hebben gehad over zijn stukgelopen studies, hoopt ze toch dat hun band zal versterken door een paar dagen samen in de bergen door te brengen.

Hij is net weer gestopt met de zoveelste studie, deze keer aan de KTH, de Kungliga Tekniska Högskolan in Stockholm. Charlotte was niet alleen van slag, maar ook verdrietig geweest om het bericht en ze hadden er fikse ruzie over gehad een paar weken geleden. Ze had dingen gezegd waar ze vreselijk veel spijt van had.

Sindsdien had hij amper meer op haar appjes gereageerd.

Ze wilde haar zoon alleen steunen, maar ze had zo'n moeite te begrijpen waarom hij niet wat meer zijn best deed.

Ze laat haar handen rusten op het stuur. Ze vindt het afschuwelijk om te zien hoe Filip zijn talenten verspilt. Hij is slim en snel van begrip, en zou het ver kunnen schoppen als hij gewoon wat serieuzer zou worden. Daarom kan ze haar mond niet houden als ze ziet hoe hij zijn tijd vergooit door de hele dag computerspelletjes te spelen.

Maar ze haat de gespannen sfeer die tussen hen is ontstaan. Ze

is nooit bang geweest voor conflicten, maar als je ruzie hebt met je enige kind is dat een heel ander verhaal.

Filip betekent alles voor haar, ze kan niet omgaan met zijn zwijgzame afstandelijkheid.

Als hij in Åre is, moet ze haar best doen het goed te maken. Ze heeft al een poging tot toenadering gedaan door die schattige vriendin van hem uit te nodigen, Emily, maar het is niet genoeg om haar schuldgevoel te temperen.

Het is inmiddels warm geworden in de auto en Charlotte zet de temperatuur wat lager. Haar mobiele telefoon, die naast haar op de passagiersstoel ligt, laat een piepje horen. De letters lichten op in het donker. Het is een bericht van Bengt Hedin, de wethouder Ruimtelijke Ordening van de gemeente Åre.

We moeten elkaar spreken over de verwerving van de grond. De oppositie stelt vragen en ik weet niet of we het kunnen laten doorgaan.

Ze kan nog net een kreet van woede onderdrukken. Ze heeft ruim betaald om zich van Hedins steun te verzekeren en het is te laat om terug te krabbelen, dat moet hij wel begrijpen. Hij kan zich niet een paar dagen voor de bekendmaking bedenken.

Het hele project in Storlien valt of staat met de aankoop van de grond. Het was bepaald niet makkelijk geweest de vierkante meters die nodig waren los te krijgen; de ambtenaren van de gemeente hadden van begin af aan dwarsgelegen. Eerst hadden ze geëist dat ze het vervallen gebouw zou renoveren en daarna weigerden ze de nieuwe tekeningen goed te keuren. Ze hadden zelfs het lef gehad te beweren dat het ontwerp niet paste in het algemene straatbeeld van Storlien.

Na vele, lange en vruchteloze discussies waaruit gebleken was dat de gemeente haar visie niet deelde had ze beseft dat er onorthodoxere methodes nodig waren om haar zin door te drijven.

Charlotte richt haar aandacht weer op haar mobieltje. Maandag zou alles ondertekend worden en na afloop zouden ze een persconferentie houden om iedereen te informeren over het bouwproject in Storlien.

Mooi niet dat ze zou toestaan dat Hedin de boel op het laatste

moment saboteerde. Ze had de bedragen die hij in ontvangst had genomen vanzelfsprekend zorgvuldig gedocumenteerd.

Dat was haar verzekering, voor het geval hij koudwatervrees kreeg.

Langzaam tikt ze een niet mis te verstaan bericht.

Dat is niet mijn probleem, maar het jouwe. De persconferentie is maandag, dat kan nu niet meer aangepast worden.

Ze drukt op 'verzenden'. Dit moest voldoende zijn. Ze legt haar telefoon weg en heeft net naar de eerste versnelling geschakeld als haar mobieltje opnieuw een geluid maakt.

Wat wil hij nu weer?

Als ze het oppakt, ziet ze dat het een bericht is van een onbekend nummer.

Ga hier weg, of je zult er spijt van krijgen.

Ze slaakt een vermoeide zucht.

Het is niet het eerste dreigende bericht dat ze ontvangt sinds haar plannen hier in de omgeving bekend zijn geworden en waarschijnlijk ook niet het laatste. Je hebt overal wel reactionaire lui die niet van verandering houden en willen dat alles bij het oude blijft. Er is zelfs een Facebook-groep opgericht waarin mensen hun gal spuwen over haar en haar hotelproject.

Ze moet Stefan maar bellen dit weekend en vragen het af te handelen. Hij is een van de beste lobbyisten van heel Zweden. Hij was ooit minister van Landbouw en heeft contacten binnen de hele samenleving, dat is het voordeel van een bekend oud-politicus. Hij is vanaf het begin bij het project betrokken geweest en heeft geholpen de weg vrij te maken voor de bouw van het hotel.

Maar dat was niet zijn enige talent. Ze glimlacht bij de gedachte aan hun laatste nacht samen.

Ze haalt haar schouders op en besluit zich niets aan te trekken van de internettrollen. Dan rijdt ze het wegdek vol dikke sneeuwblubber op. Haar mobieltje maakt opnieuw geluid, maar Charlotte besluit het te negeren.

Ze is niet van plan zich te laten afschrikken door een stelletje anonieme kerels.

Zondag 28 maart

Het is bomvol bij restaurant Vinbaren, waar rechercheur Hanna Ahlander vroeg op de avond zit te dineren met haar zus Lydia. Het is iets na zeven uur en ze hebben net een dessert en koffie besteld. Ze hebben allebei al een milde vorm van covid gehad, anders hadden ze zich niet onder de mensen gewaagd.

Ze zitten aan een ronde tafel helemaal achter in de hoek. Een paar meter bij hen vandaan is een barman achter de lange bar bezig een dienblad met koffie voor een ander gezelschap klaar te maken.

Lydia veegt haar blonde haar naar achteren en pakt haar glas Italiaanse ripasso. De grote briljant van haar trouwring glinstert in het kaarslicht. Ze is een succesvol advocate en bezit een gigantisch huis in Sadeln, een paar kilometer buiten Åre. Dat was de plek waar Hanna vorig jaar met kerst naartoe was gevlucht, toen ze op een en dezelfde dag was ontslagen bij het politiekorps van Stockholm centrum en was gedumpt door haar vriend Christian met wie ze destijds samenwoonde.

Haar tien jaar oudere zus Lydia was altijd al Hanna's grote steun en toeverlaat geweest. Ze is in Åre met haar gezin om er de paasdagen door te brengen en de twee zussen zijn er even tussenuit geglipt om wat tijd met elkaar te hebben.

‘Hoe gaat het op je werk?’ vraagt Lydia, waarna ze een slok van haar wijn neemt. ‘Het is redelijk rustig de laatste tijd, toch?’

Hanna knikt. Ze heeft zich de afgelopen winter vooral beziggehouden met drugsmisdrijven en enkele afpersingszaken. Ze werkt normaal een paar dagen per week in Åre en de rest van de tijd in

Östersund, waar ze formeel gestationeerd is bij de afdeling Zware Misdrijven, net als haar collega Daniel met wie ze een duo vormt.

Ze voelt een steek in haar hart als ze aan hem denkt, zoals meestal het geval is.

En net als anders verdringt ze ook nu weer de gedachte.

Waarschijnlijk is hij nu thuis bij Ida en hun dochtertje Alice de zondagavondmaaltijd aan het klaarmaken. En zo hoort het ook, dat hij bij zijn gezin is. Dat is waar hij thuishoort.

Zij en Daniel zijn niet meer dan collega's.

Hanna veegt haar mond af met haar servet en schuift de verboden gedachten opzij. Het is inmiddels al een jaar geleden dat ze tot het inzicht was gekomen dat ze gevoelens had voor haar collega en elke dag probeert ze ervan af te komen.

Het was gebeurd toen ze samen aan de moordzaak over skilegende Johan Andersson werkten en een hechte band hadden gekregen. Daniel was een grote steun voor haar geweest het afgelopen jaar. Af en toe schrikt Hanna nog steeds 's nachts wakker door het traumatische einde. Het had lang geduurd om dat te verwerken. Ze voelt zich nog steeds schuldig over het feit dat ze niet op tijd had kunnen ingrijpen.

'Wat is er?' vraagt Lydia.

Haar zus is zoals gewoonlijk erg goed in het oppikken van kleine signalen, maar zelfs zij mag niet weten hoe Hanna zich voelt.

Lydia kijkt haar onderzoekend aan.

'Niets,' antwoordt Hanna ontwijkend.

Gelukkig komt de serveerster net aanlopen met hun nagerechten, waardoor Lydia afgeleid wordt.

Hanna stort zich op haar dessert, een krokante appeltaart met Morcona-amandelen in een prachtig plasje vanillesaus.

Lydia heeft de chocolademousse met rode kersen en meringue gekozen.

'Gaat het over een man?' vraagt Lydia. 'Heb je iemand ontmoet?'

Hanna's grote zus had haar niet alleen opgevangen toen Christian het compleet onverwacht had uitgemaakt, maar had er vorig jaar ook voor gezorgd dat hij het geld van de verkoop van hun

gezamenlijke appartement met haar had gedeeld.

Zonder Lydia had Hanna geen öre gekregen en was ze nooit in staat geweest een nieuwe woning voor zichzelf te kopen.

‘Nee, helaas,’ mompelt Hanna met volle mond, en ze voegt eraan toe: ‘Wat een heerlijk dessert, hoe is dat van jou?’

Lydia laat het onderwerp nog niet rusten, hoezeer Hanna ook haar best doet het gesprek een andere kant op te leiden.

‘Dat Christian zich als zo’n klootzak heeft gedragen, betekent nog niet dat alle mannen zo zijn,’ zegt ze vriendelijk.

Hanna stelt zich Daniels gezicht voor. De groenbruine ogen die in een fractie van een seconde van blik konden wisselen, van hartelijkheid naar ernst, zijn korte roodbruine baardje en de wangen die meebewogen met zijn glimlach.

Door hem was ze zich zo thuis gaan voelen in Åre. Ze reisden vaak samen naar Östersund en meestal waren dat de beste momenten van de week.

Daniel zou nooit stiekem vreemdgaan of proberen zijn partner financieel op te lichten. Hij was niet als Christian, hij was een veel beter en mooier mens.

Maar hij is bezet, brengt Hanna zichzelf in herinnering.

De muziek uit de luidsprekers wordt harder gezet en het geroezemoes op de achtergrond zwelt aan.

‘Het is tijd om verder te gaan,’ zegt Lydia. ‘Om iemand te ontmoeten die echt om je geeft.’

‘Ik weet het,’ zegt Hanna zacht. ‘Ik weet het.’

Ze heeft alleen geen idee hoe.

Niet zolang ze alleen aan Daniel kan denken.

Het wemelt van de gasten bij de receptie van Copperhill Mountain Lodge als Paul Lehto om zeven uur achter de balie staat. Hij doet zijn uiterste best de lange rij zo snel mogelijk weg te werken. Mensen zitten te wachten in diverse zithoeken en er staan ontelbaar veel koffers verspreid over de ruim opgezette lobby.

Zo'n heftige dag heeft Paul niet eerder meegemaakt, ook al werkt hij al jaren bij het hotel.

Ondanks de stress in zijn lijf probeert hij professioneel te blijven glimlachen. Door een sneeuwstorm in Midden-Zweden hebben alle treinen en vluchten naar Jämtland ernstige vertraging opgelopen. Het lijkt wel alsof de gasten voor het paasweekend allemaal tegelijk zijn aangekomen.

Het geduld van de wachtenden begint op te raken. Noch het opbeurende geknapper van de enorme open haard, noch de brandende kaarsjes en schalen vol snoep en paaseieren die in alle hoeken staan doen daar iets aan af. Zelfs het zorgvuldig vormgegeven interieur dat met herfsttinten en koperaccenten precies de juiste sfeer zou moeten oproepen helpt niet.

Mensen willen alleen maar naar hun kamer.

En ze zijn op zoek naar een zondebok om hun frustratie op af te reageren.

Paul voelt zijn eigen frustratie groeien terwijl de massa zich verdringt voor de balie. Niemand wacht op zijn beurt of toont enig begrip en ze staan veel te dicht op elkaar met het oog op de coronaregels.

Die sneeuwchaos is niet onze schuld, wil hij eigenlijk zeggen,

maar hij bijt op zijn tong en haalt diep adem, probeert zich te focussen op de gedachte dat zijn dienst er bijna op zit en dat hij dan kan ontsnappen aan al die verwende lui. Bovendien krijgt hij amper lucht met dat mondkapje op. Voor de gasten is het niet verplicht, maar al het personeel moet er een dragen zodra ze het hotel binnenkomen.

‘Wie is er aan de beurt?’ vraagt hij zacht, zonder iemand aan te kijken.

Een goedgebouwde man van een jaar of vijfendertig stapt naar voren. Een knap blond meisje met een kind van een jaar of twee komt achter hem aan.

‘Aavik,’ zegt de man met opgeheven kin. ‘We staan al ruim een halfuur te wachten.’

Paul heeft meteen al een hekel aan de man, maar hij veegt zijn donkere haar opzij en laat zijn blik over het reserveringssysteem glijden. Op hetzelfde moment ziet hij vanuit zijn ooghoek iemand op de balie afkomen.

Een vrouw van in de vijftig loopt met zelfverzekerde passen zijn kant op. Hoewel ze casual gekleed is, merkt Paul op dat haar handtas duurder is dan wat hij in een maand verdient.

Hij kent haar naam: Charlotte Wretlind. Ze is al vaak te gast geweest het afgelopen jaar en ze verblijft in de suite op de bovenste verdieping, de Zilver Deluxe, een van hun duurste en stijlvolste kamers met grote ramen aan drie kanten.

‘Pardon,’ zegt ze op boze toon zonder zich iets van de andere gasten aan te trekken. ‘Ik probeer al een kwartier lang de house-keeping te bellen, maar niemand neemt op.’

‘Ik kan u zo helpen,’ antwoordt Paul, ‘als ik dit heb afgerond.’

Eigenlijk hoort hij zijn verontschuldiging aan te bieden, maar haar houding gaat hem simpelweg te ver. Ziet ze dan niet dat hij zich hier uit de naad staat te werken?

‘Ik ben de hele dag weg geweest en de afvalbak in de badkamer is niet geleegd,’ zegt ze verwijtend. ‘En er is ook geen wc-papier.’

Ze lijkt geen woord te hebben meegekregen van wat Paul heeft gezegd en ze staat veel te dichtbij. Als hij instinctief een stapje naar

achteren zet, buigt ze zich nog verder naar voren in plaats van de hint op te pikken.

Hij kan zich nog net inhouden, maar de vader van het kindje kijkt Charlotte Wretlind geïrriteerd aan en zegt: ‘Je zult op je beurt moeten wachten.’

Zonder zich iets van hem aan te trekken, richt ze zich tot Paul en vervolgt: ‘Heb je gehoord wat ik zei?’

Een paar andere gasten kijken hun kant op als ze haar stem verheft. Iris, een van Pauls collega’s, kijkt op van het scherm waarop ze net wat gegevens aan het invoeren is.

Paul aarzelt, hij heeft geen zin in een scène met deze drukte, maar hij ziet ook dat de vader van het kindje boos zijn wenkbrauwen optrekt. In Zweden sluit je gewoon aan in de rij. Hij vindt dat de andere gast wel even kan wachten en het is aan Paul om te zorgen dat ze dat doet.

Hij bijt zijn tanden op elkaar en toetst nog een paar dingen in om de sleutelkaart te activeren. Een meter bij hen vandaan begint de peuter te jengelen. De moeder neemt het kind in haar armen en probeert het te troosten terwijl ze haar man vragend aankijkt.

‘Als je niet competent genoeg bent om dit op te lossen, wil ik graag je leidinggevende spreken,’ zegt Charlotte Wretlind. ‘Dan zal ik meteen je houding met hem bespreken.’

Het dreigement is niet mis te verstaan en Paul vreest voor zijn baan, ondanks alle idioten om hem heen. De pandemie heeft het hotelwezen hard geraakt en hij weet dat hij geluk heeft dat hij niet is wegbezuinigd.

‘Geef me een paar minuten,’ mompelt hij verontschuldigend.

Charlotte Wretlind kijkt hem kil aan.

Vanuit zijn ooghoek ziet Paul hoe Iris met haar ogen rolt om het feit dat hij de situatie niet beter aanpakt. Ze is zo’n verwaande Stockholmse betweter.

Waarschijnlijk geniet ze ervan hem in zo’n lastig parket te zien.

‘Is er iets mis met je gehoor of zo?’ vraagt Charlotte Wretlind, nu nog luider. ‘Ik heb geen wc-papier op mijn kamer. Kun je dat a.u.b. oplossen?’

Deze keer is het de vader van het kindje die boos wordt.

‘Ik was hier eerst!’ snauwt hij.

Charlotte Wretlind wuift ongeduldig met haar hand. Ondanks al haar geld lijkt ze geen enkel fatsoen te hebben.

‘Duurt het nog lang?’ zegt ze tegen Paul.

De peuter begint krijsend te huilen in haar moeders armen. Het meisje probeert zich los te wurmen en spreidt haar armen, waarbij ze een hoge vaas met paastakken en perzikkleurige veren omduwt die midden op de balie staat.

Voordat Paul iets kan doen, kiepert hij om en belandt met veel kabaal op de grond.

De moeder kan nog net op tijd opzijspringen met het kind in haar armen.

‘Jezus!’ schreeuwt ze tegen Paul. ‘Hoe kunnen jullie zulke gevaarlijke dingen neerzetten? Stel dat hij op mijn dochter gevallen was!’

‘Ze had wel dood kunnen gaan,’ voegt de vader eraan toe terwijl hij zich naar hen toe haast. ‘Zijn jullie niet goed wijs hier?’

Paul voelt het zweet opwellen bij zijn slapen. Hij kan bijna niet meer ademen met dat mondkapje op en weet niet of hij eerst iets aan de vaas moet doen of het inchecken moet afronden.

Iris steekt natuurlijk geen vinger uit om hem te helpen.

Het voelt alsof iedereen Paul aanstaart.

‘Zo is het genoeg,’ zegt Charlotte Wretlind. ‘Ik ben nog nooit zo onprofessioneel ontvangen. Is dit je eerste werkdag, soms?’

Pauls oren beginnen te suizen. De spottende glimlach van Iris maakt het er niet beter op. Hij kan zich niet meer beheersen en brult: ‘Ik doe wat ik kan! Kijk eens om je heen, je moet verdorie op je beurt wachten, net als iedereen!’

Hij rukt het mondkapje af om lucht te krijgen en smijt het met een klap op de balie.

‘Denk je soms dat we lopen te lanterfanten?’

Het wordt doodstil, het enige hoorbare geluid is het gehuil van het kleine meisje, en alle gasten om hen heen staren hem geschokt aan. Paul beseft dat hij over de schreef is gegaan, maar hij trilt van woede. Uit zijn ooghoek ziet hij Erik, een van de portiers, snel op hem aflopen. Zijn collega lijkt aangedaan, maar hij stapt achter de

balie en legt een kalmerende hand op Pauls arm.

‘Hou je in,’ fluistert hij. ‘Als de baas je zo hoort schreeuwen, krijg je een waarschuwing.’

Ondertussen zijn de sleutelkaarten eindelijk klaar. Paul pakt de pasjes driftig op en geeft ze aan de vader van het meisje, die ze zwijgend aanpakt.

‘Ik zorg wel voor jullie bagage,’ zegt Erik vlug.

Hij loopt weg om de tassen van het gezin te pakken, maar voordat hij met een zware tas in elke hand naar de liften verdwijnt, zegt hij tegen Paul: ‘Vergeet niet je mondkapje op te doen.’

Als Paul opkijkt, heeft Charlotte Wretlind nog steeds een woevende uitdrukking op haar gezicht.

‘Dit zal gevolgen hebben,’ snauwt ze voordat ze zich op haar hielen omdraait en wegloopt.

Het is donker geworden achter de panoramaramen van de Zilveren Suite. Charlotte zit met een glas rode wijn in haar hand op de roestkleurige bank en probeert haar gedachten op een rijtje te zetten.

Ze fronst haar voorhoofd. De houding van die receptionist was onacceptabel. Ook al was ze misschien wat fel, dan nog kon je niet zo uitvallen tegen een gast, dat kon simpelweg niet. Hij moest een serieus *anger management*-probleem hebben, dat zou Charlotte meteen met zijn leidinggevende bespreken als ze tijd had.

Eigenlijk moest hij ontslagen worden.

Rusteloos draait ze het glas rond tussen haar vingers. De bloedrode wijn walst over de bodem van het glas en matcht met haar nagellak. Een vervelende receptionist is het laatste waar ze nu haar energie aan wil besteden, er wacht morgen een grote dag, met alles wat komen gaat. Normaliter is ze niet zenuwachtig voor openbare optredens, maar de bekendmaking van het Storlien-project is geen kleinigheid. Haar pr-team heeft gezorgd dat er veel belangstelling is, alle grotere media zullen aanwezig zijn, ofwel ter plaatse, ofwel online.

En morgen zou ook Henry in Åre arriveren, dat moest ook afgehandeld worden.

Charlotte kreunt stilletjes. Henry is een briljante zakenpartner, maar wel een beetje een diva. Ze heeft al haar overtuigingskracht aangewend om hem te laten instemmen met het project. Zonder zijn financiële middelen waren de plannen niet haalbaar geweest. Henry is een grote jongen in de vastgoedwereld en zijn steun heeft deuren geopend die anders dicht waren gebleven.

Het liefst had Charlotte Stefan er ook bij gehad, maar die is op reis met zijn gezin, met zijn twee kinderen en zijn chagrijnige vrouw Ulrika.

Charlotte grimast bij de gedachte aan Stefans echtgenote, die rechter bij het gerechtshof was. Ze hebben elkaar een paar keer ontmoet en formeel kennismemaakt, maar meer ook niet. Charlotte heeft nooit begrepen hoe zo'n sterke en charismatische persoon als Stefan voor haar heeft kunnen vallen.

Dit heeft ze hem natuurlijk niet gevraagd. Hun discrete relatie heeft jarenlang prima gewerkt voor Charlotte, maar de afgelopen tijd is ze naar meer gaan verlangen. Ze heeft er genoeg van om altijd stiekem te doen en nooit samen in het openbaar te kunnen verschijnen.

Toen Filip nog thuis woonde, was het handig om haar twee levens gescheiden te houden, maar nu het appartement 's avonds leeg is, mist ze het samenzijn.

Ze leunt achterover op de bank en haalt haar neus op om haar eigen verlangen.

Stefan zal nooit scheiden, dat heeft hij van begin af aan duidelijk gemaakt. Vooral gezien het feit dat het geld van Ulrika's familie hun grote woning en luxe vakanties bekostigt.

Charlotte neemt nog een slok. Ze vraagt zich af wat Filip nu doet. Hij heeft nog steeds niet gereageerd op haar appje waarin ze hem vroeg wanneer hij van plan was naar Åre te komen. Het baart haar zorgen. Als hij maar niet op het laatste moment afzegt. Ze zou hem er zo graag bij hebben wanneer haar Storlien-project wereldkundig wordt gemaakt.

Ze zou het nooit hardop zeggen, maar ze hoopt dat hij trots is op het succes van zijn moeder.

Haar mobieltje laat een piepgeluidje horen. Het is een bericht van die ambtenaar van de gemeente, Bengt Hedin. Ze heeft sinds vrijdag niets meer van hem gehoord, toen hij probeerde terug te krabbelen. Wat is er nu weer?

Als ze het bericht leest, wordt ze razend.

We moeten de grondaankoop afzeggen. Ik kan niet deelnemen aan de persconferentie morgen.

Charlotte boort haar nagels zo hard in haar hand dat de huid bijna openbarst. Dit kan hij niet maken. Niet nu. Ze tikt snel een antwoord.

Het is te laat om je terug te trekken.

Even blijft ze stil zitten. Dan gaat ze door met schrijven.

Alles wat je hebt aangenomen is gedocumenteerd. Als je dit voor me verpest, zal ik het voor jou net zo hard verpesten.

Zijn antwoord komt snel.

Is dat een bedreiging?

Charlotte denkt even na, dan laat ze haar vingers weer over het scherm gaan.

Hoe je het interpreteert, mag je zelf bepalen. Tot morgen.

Ze wordt onderbroken door een felle klop op de deur. Charlotte kijkt op, ze verwacht geen bezoek. Met een zucht legt ze haar mobieltje neer en loopt naar de deur om open te doen. Voor haar staat die grote man van de receptie, die eerder zo onbeschoft was geweest.

Ze heeft nu geen tijd voor hem en ze is nog steeds boos om zijn gedrag.

‘Ja?’

‘Sorry dat ik stoor,’ begint de man, die Paul heet volgens het naambordje op zijn borst. ‘Ik wilde alleen... mijn excuses aanbieden voor daarstraks.’

Charlotte fronst haar wenkbrauwen. Nu kan hij dus wel zijn excuses aanbieden.

‘Het was niet mijn bedoeling om zo uit mijn slof te schieten,’ voegt hij eraan toe.

‘Misschien had je dat moeten bedenken vóóordat je me zo schof-feerde ten overstaan van de andere gasten.’

Ondanks de gedimde verlichting ziet ze zijn afkeer, de frustratie walmt van hem af. Ze gelooft er helemaal niets van dat hij spijt heeft, waarschijnlijk heeft een collega hem gewoon overgehaald hierheen te komen om zijn excuses aan te bieden, omdat zijn gedrag zoveel verontwaardiging opriep.

‘Het spijt me,’ voegt hij er met stijve kaken aan toe.

Hij kijkt haar vermanend aan, alsof hij haar wil dwingen zijn excuus te accepteren.

‘Ik heb je gehoord.’

Charlotte zwijgt.

Als hij denkt dat alles met een paar holle frasen weer oké is, heeft hij het mis. Als hij zo weinig zelfcontrole heeft, hoort hij ontslagen te worden.

Als dit haar hotel was, zou hij onmiddellijk de zak krijgen.

Er hangt een zware stilte tussen hen.

‘Was er verder nog iets?’ vraagt Charlotte om het gesprek af te ronden.

Ze wil de deur dichtdoen, ze moet de persconferentie van de volgende dag voorbereiden. Als ze om zich heen kijkt, ziet ze het linnen zakje met vuile was dat ze had klaargelegd voor de house-keeping.

Ze pakt het bundeltje en reikt het Paul aan. ‘Kun je meteen de was meenemen, nu je hier toch bent?’

De receptionist lijkt bijna beledigd.

‘Dat is niet mijn taak.’

Charlottes irritatie wordt nog verder aangewakkerd.

‘Je werkt toch in dit hotel?’

Hij zet een stap dichterbij en opent en sluit een paar keer zijn handen, alsof hij op het punt staat opnieuw zijn geduld te verliezen.

‘Nu moet je goed luisteren,’ zegt hij zacht.

Charlotte kijkt hem strak aan. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat weet je wel volgens mij.’

Hoewel Charlotte zich niet wil laten intimideren, zet ze toch een stapje achteruit. Haar suite ligt helemaal aan het einde van de gang, niemand kan hen hier zien.

‘Ik heb hier geen tijd meer voor,’ zegt ze, waarop ze de deurklink vastpakt om de deur dicht te trekken.

Paul zet echter zijn voet in de deuropening, zodat ze hem niet dicht krijgt.

‘Jij denkt dat je mensen kan behandelen zoals je wil, alleen omdat je geld hebt, maar je beslist niet over mij.’

Charlotte slikt. Zijn gezicht is slechts een paar decimeter van het hare verwijderd. Hij is lang en sterk en de boord van zijn overhemd snijdt in zijn dikke nek.

‘Als je nu niet weggaat, stap ik naar je baas,’ zegt ze terwijl ze probeert zichzelf groot te maken.

Ze wil sterk overkomen en overwicht uitstralen, zodat hij zich terugtrekt.

Het duurt nog even, maar dan draait hij zich om. Net als ze de deur dicht wil trekken, hoort ze hem binnensmonds vloeken.

‘Arrogant rotwijf.’

‘Wat zei je?’

Ze kan zich niet inhouden, ook al heeft ze er bijna meteen spijt van. De hele situatie is al onprettig, ze had haar mond moeten houden en hem gewoon moeten laten weggaan.

Paul geeft geen antwoord, maar loopt verder door de gang. Als hij een eindje verderop is, draait hij echter langzaam zijn hoofd om. Er is zoveel verachting op zijn gezicht te lezen dat ze ervan terugdeinst.

Al Charlottes zelfbeheersing wordt weggevaagd door haar woede, die jongen moet terechtgewezen worden.

‘Denk maar niet dat je straks nog een baan hebt!’ roept ze hem achterna.

Maar als ze de deur dichttrekt voelt ze enkel ongemak.

Ze is eerder van streek dan kwaad.